

[Knud Kristensen.]

endog var gaaet op med 158 pCt., nu er den gaaet ned igen. Ikke desto mindre er Lønningerne for lave i Forhold til hele det indenlandske Prisniveau, men det er dog saaledes, at de, der arbejder for Løn, faar mere end de, der arbejder for egen Regning og Risiko. Naar de Herrer bebrejder os, at vi ikke giver bedre Løn, hvad er det saa de gør, naar de køber Landbrugsprodukter til lave Priser, der jo er det, Landbrugerne faar i Løn? Saa er de Herrer i Virkeligheden mere karrige og mere fedtede end nogen af de mest fedtede Storgodsejere, man nu taler saa meget om.

Den højtærede Socialminister vil nu fastholde sin Opfattelse, at naar man satte Arbejdstiden ned, blev der mere Arbejde; men vil den højtærede Minister ikke gaa nærmere ind paa den Tankegang; er det Arbejdet, der er for lidt af, eller Pengene? For hvis den højtærede Socialminister maa erkende, at det, der er begrænset, er de Penge, man kan stille til Raadighed, kan han ikke hævde, at fordi man laver mere Arbejde for de samme Penge, bliver Arbejdet begrænset derved, og jeg vover at paastaa, at naar Arbejdet ikke skal betale sig, er der Arbejde nok, saa har vi slet ikke Penge til at sætte alt det Arbejde i Gang, som kunde være ønskeligt; det er næsten ubegrænset, hvad der er ønskeligt at faa gennemført, hvis man ikke skal tage Hensyn til, hvad der betaler sig. Derfor er det afgørende her, hvor store Kapitaler der kan stilles til Raadighed for saadant Arbejde uden at genere det virkelige produktive Arbejde. Nu siger den højtærede Socialminister, at han var sikker paa, at det ikke øvede nogen Indflydelse herpaa. Det kan selvfølgelig ikke bevises, hvor meget Indflydelse 36 Mill. Kr. udøver, men det er en given Sag, at al den Kapital, vi har i vort Land, er anbragt i Erhvervslivet, og der er sikkert heller ingen, der tror, at der ikke vil blive Brug for alt det, vi skaffer os, i den nærmeste Tid. Hvad vi unddrager Erhvervslivet og sætter ind paa andet, unddrager vi produktivt Arbejde. At man saa ogsaa her kan ofre noget baade af økonomiske og sociale Grunde, skal jeg være villig til at erkende, men man maa altsaa ikke se bort fra, at derved forringer man samtidig Arbejds-muligheden paa det private Markeds Omraade.

Saa sagde den højtærede Socialminister, som jo ogsaa var inde paa de lave Lønninger — det har jeg svaret paa over for Ordføreren —, at de Folk, der her blev sat i Arbejde, brugte selvfølgelig ikke uden-

landske Artikler, og han nævnte Silkestrømper. Nej, jeg tænker vel ikke, de gaar i Silkestrømper, det tror jeg ikke, de faar Raad til, men der er jo ogsaa andre udenlandske Varer, som vi bruger. Er den højtærede Socialminister sikker paa, at de ikke drikker en Kop Kaffe en Gang imellem? Det tror jeg ikke den højtærede Minister vil nægte. Og saadan er der selvfølgelig en Mængde udenlandske Varer, som vi har afgivet Valuta til, og derfor synes jeg ikke, man kan hævde det Standpunkt, at der ikke ogsaa benyttes udenlandske Varer i disse Virksomheder.

Boeck-Hansen: Maa jeg straks sige til det ærede Medlem Hr. Rager, at det vilde jo være en glimrende Forandring i Loven, hvis det kom til at hedde „Arbejdsløshedsrente“ i Stedet for Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det var storartet; jeg synes bare, det smager lidt kapitalistisk, men for min Skyld kan det ærede Medlem saamænd godt kalde det Arbejdsløshedsapanage; det er underordnet.

Men om vi vil give Forslaget en velvillig Behandling i Udvalget? — ja, i hvert Tilfælde vil vi give det en grundig og en velovervejede Behandling.

Det er jo rigtigt, at Kornloven er gennemført, men det er ikke helt det samme, som at Landbruget nu kan paatage sig større Udgifter. Det kan det maaske ikke. Og hvorfor skal man nu aabne en Konkurrence, en Overbudspolitik mellem det større og det mindre Landbrug? Hvorfor skal nu de større til at overbyde de mindre? De mindre kunde jo give de større et godt Eksempel i den Retning. Men i øvrigt vil jeg ikke tro, at Faren netop kommer fra den Side. Nej, Faren kunde tænkes at komme fra den helt anden Side, nemlig gennem den indenrigsministerielle Skattepulje, som synes at tone frem. Derfra kan der maaske komme en Fare, men det kan vi maaske tale nærmere om i Udvalget.

Maa jeg sige til den højtærede Socialminister, at de Tal, jeg har nævnt, er jo nok rigtige; jeg plejer at anføre dem; saa godt jeg kan. Men jeg tror ikke, at Socialministeren skal tage Æren for, at Beskæftigelsen inden for Arbejdsgiverforeningens Medlemmer er blevet større, for den tidligere Socialminister vilde ikke tage Ansvaret for, at den i 1932 var blevet langt, langt lavere, og jeg tror ikke, man skal søge Æren, naar man ikke vil tage Skammen. Men naar jeg har taget Tallet fra 1930, er det, fordi saadan er nu Tallet fra 1930, og den højtærede Socialminister har selv paa-